radu herjeu

să spui morții noapte bună

vă mulțumesc pentru că,
în drumul meu spre nicăieri,
mi-ați permis să trec
prin viețile voastre

s.c.o.p. 2005

Copyright

Toate drepturile acestui volum aparțin celor care-l citesc. Totuși, pentru reproducerea neorală, parțială sau totală, a textelor, e nevoie de aprobarea autorului.

Cum să explici cuiva că, fără să te crezi
vreun „geniu neînțeles", te simți atât de singur
între oameni, atât de străin lor, atât de alienat,
încât orice cuvânt ai naște, orice sentiment
ai trăi sau orice gând ai fi, toate obosesc pe drum
și, ca niște păsări extenuate, se prăbușesc
în prăpastiile dintre noi? Ca și când
tot ceea ce ești
reprezintă doar o traducere proastă
într-o limbă străină.
Asta nu se explică, se trăiește ca o boală mortală.

Dacă n-ai simțit măcar o dată asta, degeaba
citești mai departe. Nu vei înțelege.

radu herjeu

Octavian Paler

Poezie și „anti-poezie"

Să fac mai întâi o precizare. Dacă autorul acestui volum nu se numea Radu Herjeu, aș fi declinat fără să ezit invitația de a prefața o carte de poezie. Și nu numai pentru că nu sunt critic literar. Deci, nu pot să exprim decât opinii de diletant. Eu n-am ieșit din secolul al XX-lea în materie de poezie. Așa cum în pictură am rămas la „Pătrat alb pe fond alb" al lui Malevici și nu m-am aventurat dincolo de „forma ei zero", în poezie am rămas la Rene Char, la Michaux sau la Rilke. Pe scurt, sunt un demodat. În plus, citesc rar și întâmplător poezie. Trăiesc, cum s-ar zice, și eu, în felul meu, criza de azi a valorilor.

„La ce bun poetul, în vreme de secetă?" se întreba, cândva, Holderlin. Azi e mai mult decât „secetă". Civilizația a reușit să facă din progresul tehnic o cauză fatală a regresului interior. Mă preocupă, așadar, mai mult decât poezia, „anti-poezia" care devastează omul modern.

Îl apreciez, însă, prea mult pe Radu Herjeu ca intelectual căruia *îi pasă*, pentru a fi putut să-l refuz. Și iată-mă în situația de a spune câteva gânduri despre poemele sale. Pe care le-am citit și ușor surprins, și cu interes, iar, nu o dată, ca atunci când am ajuns la „ce să fac eu, fraților, c-o minune?", la „dacă vreau eu, e vineri", la „hai acasă", la „preacurioșii", la „a, repetent la a" sau la „să spui morții noapte bună", cu o emoție tulbure.

Înclin să cred că „modernitatea“ e, în principiu, vanitoasă. Ea n-a descoperit decât ceea ce grecii știau încă din vremea oracolului de la Delfi. Delirurile Phytiei aveau la bază, ca și poezia, ambiguitatea, confuzia dintre „spus“ și „nespus“. Dar înțeleg perfect că, în anul 2006, nu se poate scrie poezie ca în secolul din care am ieșit. Cu riscul de a mări și mai mult falia dintre „anti-poezia“ în care se complace lumea actuală și puținii, tot mai puținii cititori de poezie, poeții de azi trebuie să încerce să cucerească noi teritorii din „pământul necunoscut“ al ambiguității. Iar Radu Herjeu are frumosul tupeu de a se dori printre exploratori. Există în versurile sale, sub o poză de „bolboroseală“ a gândului, o remarcabilă (după părerea mea) confuzie dintre autoironie, vag frivolă, și un presentiment tragic. În cele mai reușite poeme, Radu Herjeu se ferește de riscul impulsului de a vrea să fie prea explicit. În unele nu se oprește, cred eu, la timp. Dar, poate, e o simplă impresie.

Oricum, am descoperit în Radu Herjeu, care îmi părea un tânăr intelectual senin, un *animal afectiv* (expresia aparține lui Unamuno sau Ortega y Gasset, nu mai știu) obsedat de „moartea“ din noi. La asta mă referem când am afirmat că volumul m-a și surprins.

preistorie

apele necălcate
tălpile îmi ard
până la lemn

în mușuroaie
pașii mei
urme frământă

storc lumină
nu-mi ajung brațele
să răsucesc cerul

cuvintele curg
zăpăcite
fac șanț

cu mâna
lemn de lopată
își îngroapă străbunii

a, repetent la a

rușine mi-e s-o spun
când să-nvăț și eu alfabetul
stăteam la bloc și era musai să mă duc la școală
n-am putut nicicum să-ncep cu *a*
făceam cum făceam săream ba la *c* ba la *i* ba la *t*
umblam toata ziua plin de vânătăi împedicat mai eram

ia mamă, de ce nu vrei să iei? mă-ntreba bunică-mea
sătulă să se joace de-a avionul cu lingura plină de *a*-uri
ajungea să-l blesteme p-ăla de născocise totul
ce mă făcuși maică să fac?
și mâna îngrozită nu prididea s-acopere gura păcătoasă

m-a dus mama la policlinică *nu știu dom' doctor ce-are copilul ăsta*
de nu vrea să-nceapă și el ca oamenii
cu a
doamnă nu-l forțați o să-i treacă așa sunt unii copii
mai copii
da' le trece și cresc ei până la urmă

mamă mamă ce m-am mai pocnit cu apă cu amintiri cu agheazmă
să-mi intre naibii-n cap să mă-ncep cu *a*

da' doctoru' a avut dreptate
de-atunci am învățat cu noduri toate literele
sunt mare acum și responsabil nu scuip semințe pe jos
mă uit pe ochean când sună cineva la ușă și-mi plătesc întreținerea la timp
nici vânătăi nu mai am
dar în sinea mea
mi-e încă teamă că mă scoate cineva la tablă

repetent la *a*
viața asta
cândva

abandonic

când e noapte
și totuși întunericul îți arde retina
mai ai nimic de spus
și totuși te vorbești
când mai ai nimic de gândit
și tu rămâi doar o idee
mai ai nicăieri să te duci
și totuși pleci
când nu ești singur
pentru că nici singurătatea nu te vrea în ea
moartea nu doare
și asta poate să te bucure

când te-ai părăsi
dar n-ai cui

acel precis moment

cică totul e să deschizi fereastra la timp și poți simți
doar pentru o secundă cum ziua de ieri se schimbă
în cea de azi cu ochii închiși tragi în piept
mirosurile durerile abandonurile
și-ntr-o cvasisecundă - depinde de cât de frică ți-e - expiri apăsat
îi sufli-n față lumii că îți mai funcționează schimburile
de oxigen la suprafața celulelor
că o să mai agasezi lumea cu dioxidul tău de carbon
totul e să nu te uiți la ceas ziua începe și se termină
când vrea ea nu ascultă de convenții
închide apoi fereastra și ține-te în piept până a doua zi
când vei putea să te expiri iar
când vei putea să te inspiri iar
în acel precis moment

atâția copii se sinucid în oamenii mari

la dracu
viața se duce
viața se scurge
deasupra vecinii s-au certat iar
afară se-aud din ce în ce mai des
sirene
ulise și-a fracturat degetele în urechi
oamenii mor pe străzi sub poduri pe cheiuri
în cimitire locurile se vând la suprapreț
ne mai privim în ochi
doar cât să nu înnebunim
în albiile secate se construiesc autostrăzi
ne batem cu pietre cuvinte singurătăți
pe scări se coboară mai mult decât se urcă
atâția copii se sinucid în oamenii mari
ochii noștri colecție de monitoare
împânzesc inutil orizonturile
ne-ascundem de noi printre noi
câini nedresați ne caută prin râpe
fără urme pașii gem

pământul refuză să-și mai aducă aminte de noi
în biblioteci nu mai sunt decât cărți despre sex
și ce e rău în asta?
oamenii se bulucesc să citească
oamenii se bulucesc unii în alții
ceva ceva o ieși de-aici
zilele se numără în fișicuri
aramă argint uneori aur medalii de merit pentru
bănuțul aruncat unui cerșetor
ne căutăm disperați scuze motive circumstanțe atenuante
pentru că trăim
în coșuri de gunoi în mașini de tocat orgolii
cu aer condiționat
furnalele din noi au ucis primăvara
iar oamenii i-au furat toate frunzele ca să-și afume grotele
fugiți energii negative!
omorâm toți copacii care au un sens
și ne crucim ne sfințim în continuu
casele zgomotul magazinele păcatele prostia trecutul întunericul copiii
televizorul legea tăcerile drumurile roșul din semafoare
s-a interzis prin decret gânditul
La ochi, arm`!
noi să fim sănătoși!

am infestat lumea

ce de mai durere bântuie prin mine
târându-se scârțâind pe la colțurile ochilor

am zis că scap de ea
și-am dat-cu capul de hârtie
oasele scrâșnesc alb
acum am două dureri
una împachetată în celuloză
cu ștampilă de post-restant expirat
pete de cerneală uscată
rupe rupe tot aruncă resturile pe geam
durerea mea
jumătate din ea
doar atât în milioane de confeti
infestează lumea

radu herjeu

autist

m-am născut deja vinovat am ieșit
sângerândă cenușă de eretic ars pe rug în fiecare zi
dau dijmă să trăiesc plătesc cuvintele s-ajungă la ceilalți doare
toată tăcerea răsuflărilor voastre
străinul caută tălpi în nisip trăirile îl fac cioburi
șchiopătez și oamenii mă-njură că nu mă grăbesc spre dzeu
să mă ierte

azil în cer

și eu... într-o zi o să refuz să mai fiu om
o să cer azil politic în cer
și dispensă pentru reîncarnare la alegere
un cormoran speriat o pană aerul din urma ei măcar
ceva care să nu miroasă atât de tare
a pământ

cui cer?

bumbăceală de îngeri

în cer
bumbăceală de îngeri
copacii desvășmântați
se ploconesc prea-alb
pământului
copii
e vremea să ne batem cu perne

binecuvântați fie vorbitorii aceștia

în orășelul acesta
toată lumea vorbește despre iubire
la colțuri de străzi sub streșini crăpate
se vorbește intens se vorbește voluptuos se vorbește apăsat
despre iubire
ninge aiurea degeaba mai plouă
anotimpurile mor nebăgate în seamă
drumurile mustesc de praf
oamenii nu mai ies de mult la plimbare
copacii și-au căutat alte slujbe
în orașele în care oamenii banali și insipizi
nu discută atât de frumos despre iubire
câte cuvinte se nasc meșteșugite aurii zemoase
din gurile muritorilor aceștia binecuvântați
cu darul vorbirii
câte imagini se trec din ochi în ochi
ca o marfă de contrabandă nepedepsită
nu există copii mai înțelepți ca ai lor
cresc de mici știind totul despre iubire
animalele au emigrat cu toatele
pentru că dumnezeul lor n-a fost așa de darnic

dar oamenii au suprimat foamea și frigul
printr-o permanentă fericire
pentru că pot vorbi atât de liberi atât de netulburați
atât de cursiv atât de poetic atât de uman atât de real
atât de profund atât de permanent
despre iubire
până și cerul a coborât într-o zi curios să-i asculte
s-a așezat lângă vânt la stânga mării
și-a uitat să mai plece albastru și fermecat

un străin a trecut prin oraș
stupid barbar bietul de el
ca un accident al naturii

acum la colțuri de străzi sub streșini nereparate
oamenii vorbesc intens vorbesc cu voluptate vorbesc apăsat
despre hainele nepotrivit de fistichii ale străinului acela
care habar n-avea de iubire
doamne
și câte cuvinte noi rotunde se nasc meșteșugite aurii zemoase
din gurile muritorilor aceștia binecuvântați
cu darul vorbirii

ce să fac eu, fraților, c-o minune?

ți se-ntâmplă
nu? atunci să presupunem
că te trezești într-o dimineață cu o minune la capătul patului
uitându-se la tine curioasă și se prezintă: sunt o minune
trebuie să te trezești, *nu?* te speli pe față
minunea te privește în oglindă *ce față ai*
mănânci și-nghiți cu noduri te uiți la ea cu noduri
respiri cu noduri ce să faci c-o minune
să-i aduci flori sau s-o pui în pământ
și să-l faci câmp
poți s-o-nveți să dea cu aspiratorul sau să se uite
toată ziua la televizor ca să cunoască oameni
s-o pui în ramă s-o legi la încheietură ca talisman
s-o cânți să-i cânți s-o-ncui în sertare și să uiți unde-ai pus cheia
desigur poți și vorbi cu ea sau să taci cu ea
poți să visezi cu ea să te lauzi la vecini
în timp ce ea dansează ca ursul la moși
s-o pui în bibliotecă să-nveți povești
sau mai bine nu
ce să fac eu fraților c-o minune în viața mea de trei zile

cenușa se-ntoarce în țărână

cum zgârii hârtia m-auziți?
înțelegeți nimic din scârțâitul unghiilor mele
pe cadavrele acestea de copaci
dar vă prefaceți că recunoașteți cuvintele
ca niște actori serioși care joacă într-o limbă străină
oamenii râd sau plâng în sală cu căștile-n urechi
îmi presărați înțelesurile ca pe mirodenii
după culoare miros gust
de fiecare dată vă arde cerul gurii această viață uitată-n cuptor
încercuiesc ideile cu brazde adânci
pământul acesta alb îngroapă la fel de bine
toate sentimentele se fac măști decupate strâmb
iar voi vă rătăciți în șanțurile mele fără apă în rănile mele
pe scenele mele sălbaticul și artiștii
cu dinții sfâșii cu durerile mele cu dezamăgirile mele
coșmarurile mele încrâncenările mele
fricile mele iubirile mele
fâșii fâșii cuvintele se strecoară între mine și voi poduri
suspendate
cerului i s-a făcut milă de noi om după om
hârtia moare încetul cu încetul om lângă om arde
cenușa se-ntoarce-n țărână

colind cu spice

am iar drumuri de împărțit în intersecții
le țin sub braț spice-spice
încărcate de vise zemoase aurii și coapte
ca un cer reflectat prea mult în mare
astă iarnă le-am ținut în cerdac
să-mi miroasă și mie casa a oameni
le-arătam trecătorilor prin copcile de gheață de pe ferestre
ghirlande exotice în jurul gândurilor mele despre ei

a venit iar vremea secerișului mi le-am tăiat din palme
le-am clădit căpițe și-am plecat să-i colind pe ceilalți
primiți?
din univers în univers

copacul nopților mele

din unșpe în unșpe minute zile anotimpuri îl verific
cu coada ochiului cu urechea cu memoria
tot acolo e și gândul mă trăiește mai departe

îmi fac iar rondul de viață geamurile plâng
cineva departe îl face surcele cu un topor ruginit
dincolo de mine a apărut cerul

ce face oare cu lemnul umed
el nu arde decât în fața ferestrelor mele nopților mele

dacă vreau eu, e vineri

de fapt e miercuri
dar pentru mine e vineri
așa simt eu că e vineri și de la stânga la dreapta
și invers

ce să fac eu c-o miercuri?

cineva mi-a spus într-o zi transparentă ca oricare alta
că poate fi vineri ori de câte ori vreau eu
și-azi e vineri...
vinerea se nasc fluturii mor oamenii
sau invers depinde din ce parte a săptămânii vii

s-ar putea ca pentru tine să fie luni
mereu de la capăt
mereu cu startul furat
între noi sunt două oceane de singuratate
o sâmbătă și-o duminică
jumătate de abis ție jumătate mie
jumătate de măr mie jumătate ție

se uită șeful chiorâș la mine
iar vrei să trăiești mai puțin astăzi?
e vineri Domnule
am și eu dreptul la moartea mea săptămânală
vreau să plec mai devreme
s-o prind și eu rumenă pleznind de sănătate
cu gura încă plină de cuvinte

dar azi e miercuri măi!
nu e Domnule pe cuvânt
ce să fac eu Domnule c-o miercuri?

azi e vineri
e ziua mea scurtă de robinson
e iluzia mea că săptămâna nu moare degeaba

azi e vineri
azi după prânz începe
libertatea cu care nu știi ce să faci
zborul cu care nu știi ce să faci
mărul cu care...

dzeu locuiește ilegal în mine

dzeu locuiește ilegal în mine
îl simt trăgând cu ochiul
prin crăpătura ușilor întredeschise
și răzându-și în barbă
de câte ori cineva fuge împiedicându-se pe scări
spre ieșire
noaptea-l aud dându-și în cărți
trișând ca de obicei el atotputernicul știe fără să le-ntoarcă
nu dă cu mătura în spațiile comune
nu trage niciodată apa și în general
nu face decât să se joace cu întrerupătoarele și să scrijelească
trecerea zilelor pe pereți
ți s-a mai dus una necredinciosule ajungi tu la mâna mea
pare să-mi spună mereu ascuns între fâșiile tapetului scorojit
am obosit să tot alerg după el
să-i pun piciorul în ușă
să văd ce-nvârte el toată ziua prin cameră
de se zguduie podelele cerurile toate țevile ruginite
și termitele-și fac cruci
cu insuficientele lor picioare

pur și simplu îmi vine să-mi bag degetul pe gât să vomit toată viața asta
poate-alunecă și-și rupe un picior
să mă cheme să-i aduc ceai și prăjiturele cu fulgi de ciocolată
o sa jucăm canastă ca-ntre domni
și-o să mizez totul pe unșpele de roșu
ori pleacă și mă lasă-n pace
să pot s-aerisesc și eu toate camerele
ori plătește naibii chirie

degetul pe gât

atât de proprietari ai înțelesurilor fără sens
recunoscători în genunchi că suntem făcuți din mâzgă
plină de cruci
atât de singuri în unicitatea noastră
și atât de mândri de asta
plini de iubire și goi de ceilalți
atât de mari
că ne-ntoarcem monoclul când ne privim în oglindă
doar sunete fără ecou
mereu mișcare niciodată gest

omenire
bagă-ți dracu' odată
degetul pe gât

dulceață de spini

ce frumos ar fi spuseră îndrăgostiții
dacă de mâine ar ninge cu petale de trandafiri
mătăsos mirositor miraculos
aiurea pufni florăreasa
ce de cărți poștale s-ar putea face cu orașele acoperite cu petale
tocmai bune de scuturat în globuri de sticlă câte cântece s-ar scrie
de atâta fredonat ar uita lumea să vorbească *ce binecuvântare*
câte filme s-ar face pe străzile fără caldarâm
cugetă adunarea generală a visătorilor
ce de furnici s-ar strânge se plânse cinicul
fiecare palmă întinsă va deveni grădină
fiecare privire întoarsă spre cer va avea un rost cel puțin roșu sau galben
ce fericiți sunt oamenii gândindu-se cum ar fi
dacă de mâine ar ninge cu petale de trandafiri
cine-ar mai mânca dulceață își puse problema gospodina
ce-o să mă mai ascund și-o *să pot* scoate limba liniștit la ploaie
râse copilul cu mâinile pline de nisip
bine bine spuse bătrânul un banal neînțelept preamult-trăitor,
dar s-a gândit vreunul ce facem cu toată grămada de spini
care o să rămână în urmă?

epidemie de garduri

a dat epidemia-n garduri
se sting pe capete cad din picioare
ca dinozaurii

garduri din metal domesticit
împletit ca niște vise îmbătate de somn
din lemn resemnat transpirând motorină
din nuiele care s-au decis să prindă
rădăcini împreună

triste garduri
le mănâncă pământul
gleznele

mor gardurile
eliberând aerul dintre ele
copacii nu mai știu
unde să-și părăsească frunzele

gardurile acestea blamate
pentru toate singurătățile din lume
gardurile acestea plângând știrb
care te lasă să vezi doar ce vor ele
gardurile acestea nevinovate gardurile acestea inutile

cineva le furase de mult porțile
să-și facă rai în curte

fluturele

atât ai să mai auzi
aripile tale și furtuna din cealaltă parte a lumii
tu pretext motiv scuză a timpului să se dea mereu peste cap
naufragiate mereu în zbor drumurile tale scurte fracturează universuri
insectare umpli cu cioburile lor
tu amprenta interstițiului eu

hai acasă

habar n-am de ce dimineața nu-mi mai amintesc nimic
din ce-am visat cu o noapte înainte cu o zi cu o viață înainte
habar n-am de ce dimineața nu mă mai recunosc
mâinile nu mai sunt ale mele ochii mă privesc străin din oglindă
de ce uneori în zori apune soarele ce imagine banală
de ce fereastra mea escaladează etajele să devină vitraliu pe acoperiș
de ce oamenii mă salută ca și când m-ar cunoaște
ca și când m-ar recunoaște ca și când ei m-ar fi inventat
habar n-am de ce deschid dicționarul și-mi caut inutil cuvintele
m-aud și nu recunosc limba aceea străină dialectul unor ființe imaginare
gonite de mult din casele lor din rădăcinile lor din luminile lor
de ce totuși uneori mă-mpiedic de câte-o privire
rătăcită prin universul ăsta înjghebat din prefabricate
și-atunci neașteptat necugetat neliniștit mă-ntorc la mine în mine
mă adulmec mă simt în buricele degetelor fiecare gând se scurge
pe un contur familiar pe o albie care merge cu siguranță
spre o mare fără deltă fără estuar
brusc abrubt surprinzător
acasă

înghesuială mare

m-am înghesuit singur în viața mea cu puțină ne simțire
trebuie să recunosc mi-am dat cu cotul în stern
nu vezi dom'le că e spațiu pe culoar un pic de bunăvoință
fir-ar a dracu' de viață cine știe când mai vine alta
ca să-ncap am învățat să-mi tai mâinile picioarele și privirile
din când în când
bonsai într-un bol de sticlă în care se holbează toți
strânge degetele nările pleoapele
n-ai văzut cum au japonezele picioare mici
nu mă plâng da' spun că m-am cam chinuit
pârdalnică lipsă de experiență
să-ncap de la o margine la alta să nu pierd nimic
nici o piatră nici o absență
am scos toate scaunele din mine invitații stau în picioare
și mă-njură printre zâmbete
nu respir decât foarte rar de plâns ce să mai vorbesc
dar sunt tot un condens
uneori scot mâna să mi-o rupă copacii de pe drum
mi-aduc aminte că nu e loc de mine decât în mine

și-uite-așa strâns înfășat în viața mea
mama zicea c-o să am drumurile drepte
mă rostogolesc
ale naibii forțe de frecare

întrecere sau nimic despre neoane

în maree dus-întors viață-singurătate
în grâne mijite din pământul frământat de copii
după ploaie

în chipul de om când mare când mic
în furat Egiptul și umplut lumea de taine artefacte și
morminte jefuite

în van goghi despărțiri vampiri efect de seră
ți-am tăiat colțurile să nu mai sfâșii cerul
îmi iei fața ca să faci dreptate stelelor

ce de secole aici sus
între timp omul a inventat neonul

în orașul în care nu...

m-am rătăcit prin orașul acesta
încrâncenat și gol l-au părăsit străzile
și copacii și trotuarele calde
orașul acesta orb
        ferestrele au zburat care-ncotro fluturi transparenți
mă lovește cu bățul să-i arăt drumul
semafoarele clipesc speriate le-au fugit culorile
să se spele la ochi de atâtea intersecții goale
mă ține de braț orașul acesta strâns ca pe o pedeapsă
se agață de mine străin lângă străin
ne jucăm echilibrul pe șine ruginite
        cine mănâncă pe cine
dar rămase
printr-un blestem urban
paralele
doar pietrele din pavaj încearcă parcă să uite
izbindu-se între ele ca niște zaruri măsluite
rămași brusc fără poduri ne ciocnim casă de casă bloc de bloc
refugiu de refugiu ne fărâmăm puțin câte puțin
ascunzându-ne găsindu-ne rătăcindu-ne

mare atenție la mine

dacă vine moartea să mă ia
și eu sunt coincidența naibii plecat în vecini
să-mi iau rămas bun
să-i pună cineva de-o cafea două-trei fursecuri de ciocolată
s-o țină de vorbă de-una de-alta
cum mai e vremea pe dincolo cine pe cine a uitat
cine cui îi mai duce dorul și ce rost are
puțină filosofie pe colțul mesei
n-o invitați înăuntru că nu e strâns patul
și-apoi cine știe ce vorbe mai ies
și mai intră printre noi
arătați-i poze de când eram mic
și coasa era mai mare decât mine
pe marea aceea aurie
călător inconștient
mare atenție așezați-o pe scaunul ăla bun
care are toate picioarele
cu spatele la ceas

s-am timp să mă-ntorc

mare e grădina domnului

mare e grădina domnului
se miră oamenii
de când l-au inventat pe domnu'
mare e grădina bătută la pas
bătută cu nuiaua de alun
să se scuture de toate izvoarele
dar numele, numele face toți banii
pentru că domnu' e de negăsit
sub nici o piatră și în umbra niciunui copac în frica niciunui om

undeva, domnu' încasează zilnic cecuri în alb
redevențele oamenilor pentru dreptul de a-i folosi numele

marea cuvânt

toate visele brăzdate de fregate
cuvintele curg în tăcere să nu sperie gândul
adormit înfășurat în aripi
atâția oameni nu știu să-noate și dau din mâini
disperați ca și când ar vorbi
stânga dreapta
norii își fac reciproc cucuie
vântul n-are cu cine să se mai joace se-ncolăcește timid pe țărm
după un asemenea potop și nisipul știe să zboare nu se mai fac ferestre
oamenii trebuie să-și găsească alte scuze
de ramele crucuficate se-agață naufragiații muți și curioși
scoicile sunt tot niște oase, nu?
altă dimineață-întrebare

cărțile stau stoarse lângă-ntunericul lămpii

dați-mi drumul
o să-ncerc din nou
să merg pe apa acestei zile

‘neața viață

‘neața viață
iar o luăm de la capăt?
mă prefac eu că te trăiesc și tu
te prefaci că mi te umpli cu oameni?
tu cum ai dormit?
eu bine mulțumesc am avut un coșmar
se făcea că sunt icar și că nu era nimeni
să mă vadă
nimic nou, nu?
bănuiam eu că te-ai trăit degeaba
cât timp am dormit copiii se tot nasc cu cataractă
și-aduși de spate cresc obișnuindu-se cu mersul în 4 labe pe-ntuneric
în magazine se vând aceleași automate lucitoare cu sentimente
apeși pe combinația perfectă de butoane și curge trăirea
tocmai bună de strâns în palme și arătat la toată lumea

și-atunci îți vine să te-ntrebi dar nu mai e nimeni
în tine să-ți răspundă ce dracu’ caut eu în viața asta?
sper că nu te simți jignită e-o-ntrebare și asta ca toate celelalte
retorică

așadar viață acuși vine seara
și noi jucăm același joc cine dracu' stabilește regulile
nimeni asta e cel mai frustrant te trezești cu regulile în jurul tău
ca niște gratii și nu știi pe cine să-njuri măcar
oamenii se iubesc așa cum se duc la piață grăbiți
cu mâna pe portofel și ochii după chilipiruri
și totul merge așa cum trebuie să meargă
prost
și de la capăt iar și iar
rotund
cum trebuie să fi fost mărul acela de care
vorbesc toți
când vor să dea vina pe ceva

toți pleacă
în concediu oferte speciale sejururi deșertice în doi
la preț de unul singur

spală-te pe ochi și hai să ne pornim

ningem

ninge a basm
a trecut
ninge a mirare și-a tăcere
a noi uitați în fereastră
ninge a fum învolburat
a cer deschis
și-a copaci albi
urme spre casă
ningem

ninge iarăși fără tine

ninge totul fără tine
și perdelele și paturile din spitale
și cearceafurile lor mototolite de-atâtea perfuzii
ninge pe sub streșini tencuiala cade
mâna mea s-a rătăcit singură prin buzunarul din stânga
toți oamenii se topesc înainte de-a atinge pământul
se-ncăpățânează să ningă
veștile ajung greu în cer
sunt prea ocupați să-nchidă prăvălia
și să vândă totul la licitație
ninsoare la preț redus și ieșită din garanție

după cum te așteptai probabil
ninge degeaba fără tine
ce banalitate de gând de sentiment de iarnă
în lume sunt atâtea ninsori inutile
oamenii-s mult prea puțini

nisip între dinți

hei, nu se-ocupă nimeni de nisipul ăsta
care tot scârțâie printre dinți
măcinându-i până la sânge?

măi, oameni buni oameni lemn oameni semn
oameni tăcere oameni durere de ce vă uitați așa la mine
ca și când mă recunoașteți?

stați așa cu urechile căscate și-apoi tot voi vă plângeți
de atâtea deșerturi apărute peste noapte între cuvinte între voi

ospiciile sunt pline ochi

mormăim gângurim transpirăm dăm
din degete cântăm
serenade în aerul uscat ne dăm
capetele in leagăn uța-uța
stânga dreapta privirile ară pământul
să nu ne fure ceilalți sufletul
câteodată țipăm ne punem palma la gură
ca să nu iasă și ecoul
ne trezim și adormim râzând și iar ne trezim
și iar ne-adormim plângând
ziua se scurge între vise presărăm frunze
pe bănci ca să fosnească în locul nostru
când se opresc oamenii
uneori când nu ne vede nimeni ne ciocănim cu unghia
ca să vedem dacă mai trăim
mulțumiți ne-ntoarcem cu spatele-n
spate tăcerea-n tăcere singurătatea-n singurătate
lumea e-a noastră condusă ordonat
de modul nostru inutil de a ne spune
că ne iubim

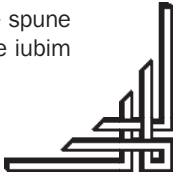

pauza naturală de plâns

hoardele de copii s-au oprit iar să plângă
picioruşele lor nu mai tropăie
- ce nu suporta taică-miu diminutivele -
rasuflă uşurat o clipă pământul-covor
migălit nod cu nod în cine ştie ce deşert
cu motive populare de o bătrână care nu mai vede

jucăriile-degete
jucăriile-mama şi jucăriile tata
jucăriile-ceilalţi
motiv de plâns prea mare dezordinea în camera asta
pe geam se-amuză pe rând soarele şi luna
o să calce cineva pe mingea aceea
şi-o să cadă sub şenilele vreunui tanc
căruia i-a dispărut turela
şi nu se ştie niciodată
cum poţi să calci într-un creion de colorat să-ţi pătezi
tălpile atât de tare încât să-ţi mai fie frică s-alergi

toată lumea plânge
e pauza zilnică de plâns
pauza naturală
trecută frumos caligrafic între gena 10 și gena 11
de plâns pentru mine pentru tine pentru te-miri-cine
pentru că suntem copii că nu suntem
uite-așa plâng de-ai naibii
ca să-și facă unul altuia în ciudă

noroc pe noi că nimeni n-ajunge la clanță
asta ar mai lipsi evadări în masă
ar trebui demis directorul închisorii
și asta nu se face

preacurioșii

nu-ți răspund i-am spus
arătându-i decis spatele universului rămas mofluz
de când îl doare pe el ce mă doare pe mine
ce de curiozitate bruscă din cauza concurenței

copacii mă-ntreabă de ce se face iarnă
plătesc taxe prea mari pentru strânsul frunzelor
o pisică vrea să știe cine a stabilit
că poate avea doar 7 vieți
nici n-are timp să moară de destule ori
acum și dzeu vrea să afle
ce parte a sa poate fi folosită
drept conștiință
ia lăsați-mă fraților în pace
n-am eu timp să aflu de ce trăiesc darmite

azi dimineață m-a oprit ușa de la intrare
să mă întrebe supărată
de ce-o închid
și când plec și când mă-ntorc

rapt

de formă neregulată
un basm
a fost smuls de acolo

dacă ar fi un pic mai mare golul din mine ar ieși prin toți porii
și v-ar înghiți pe toți nemestecați cu frunze cu pământ cu aripi
câteodată stau pe marginea lui într-un picior
și pescuiesc câte o zi mai senină în care observ iar ce frumos
miroase seara în cartierul acesta

război cu pepeni și moarte

dacă ai da cu degetul pe mine
așa cum verifici praful de pe mobile
ai săpa o tranșee profundă cu marginile franjurate de-atâtea dezertări
și execuții sumare

cu un sunet surd ascuns în pernă m-aș despica
precum un pepene prea copt în care doar ce strecori
vârful unui cuțit

ce de roșu și ce de negru ar curge din mine
mâinile mele împletite
de împărțit pe post de mărțișoare la începutul iernii

războiul total armiile au deschis fronturi pe orice cuvânt
ce straniu se-nmulțesc crăpăturile petei de noroi uitate la soare
nimeni n-are mamă n-are tată se trage doar
orbește
împușcatul dăunează grav sănătății
scrie scrijelit pe sicrie

ce de liniște
ce de frică
ce de inexistențe
na-ți-o ție dă-mi-o mie
undeva într-un colț doi soldați
cu genunchii strânși la piept
mușcă pământ

să nu ne scape

nu știu nu pot și nu vreau
să încalț lămâii ăștia cu șosete de lână
îi văd șchiopătând cu rădăcinile-nghețate
și nu-mi pasă
le-aș spune să alerge puțin
să se-ntreacă-ntre ei să se mai încălzească
dar lămâii sunt mândri
nu degeaba numai gândul străpezește dinții
pretind că iarna e total deplasată
dar ea-și vede mai departe de treabă
și construiește dune-dune între livezi
deșerturi fără oaze
lămâii se plâng
aruncând cu galben după fulgi
fluturi reci zemuiesc spre cer
închideți repede lumea în sere
să nu ne scape

radu herjeu

se duce veșnicia și nu mai vine înapoi

soarele se joacă *ascunsa* cu rodiile mustind tăcute între rădăcini
verii i se arămesc margini de ulițe ciulinilor dându-le frunze de joacă
din opinci a căzut pulbere de piele umblată colbuind toate tristețile neduse
spicele se culcă docile pe braț mirosind a pâine
frământată între două jelanii
cu ochii la poarta neunsă de la ultimul scrâșnet al cuielor pe cruce
căpițele astea de pe marginea drumului
transpiră a palme de răzeș venit de la război
din copac în copac se șoptește tainic
noaptea vine mai devreme
să-i surprindă pe copii
plăsmuind *adami* și *eve* din țărână
cerul se stinge în fuioare de fum aspru
casele torc încolăcite pe dealuri

sobele transpiră sânge
câte Mării și câte Ane
pângărite de păgâni
au fost zidite-n ele

veșnicia a mai pierdut o zi

scrisoare desculță către dzeu

cum se cască venele
hrăpărețele scuipă sânge
și-nghit viață

sânge roșu sânge negru sânge rău nu-ți mai face degeaba
îmi spunea bătrâna mea
ridată
pentru orice viață trăită degeaba

dar e viața mea *bună dragă*
e las' că n-o fi dracu' chiar așa de negru
ba e
ptiu' scuipă în sân unde ar trebui să fie inima
e negru și vâscos sângele ăsta

o să-i scriu eu lui dzeu o scrisoare
de-o să mă țină minte
poate-mi eliberează totuși
viza aceea cu intrări multiple și hologramă lucitoare
imposibil de falsificat cică

am adormit
vorbind mâinile bunicii
desenau lumi de basm
pe fețele mele obosite

ce dracu' -ăla de nu-i așa de negru- caut eu întins pe masă
și-mbrăcat la patru ace
ai oaspeți îmi zâmbește bunica din fotografie
sunt desculț mă înspăimânt
mișcând degetele înșirate
la capătul corpului
n-am mai avut timp maică să te-ncălțăm
zâmbi parcă fotografia
ai grijă numai la drum
să nu te tai

te gândesc

te gândesc
ca pe o dimineață răcoroasă de mai
pe care trebuie s-o mestec ușor
înainte de a deschide ochii
ca pe un măr verde
gândul meu te decojește și te pune pe plită
ca să miroasă frumos în toată casa
te gândesc tot drumul
între mine și mine e un pământ întreg
câteodată și-o noapte prea lungă
iar tu căderea mea de stele
e și asta o chestie
să-mi umplu golurile cu meteoriți
în rest toate cum le știi
eu, cu sinceritate, un tip rațional
tu, mereu, bonus al fiecărei idei
care-mi trece prin minte
tot timpul acolo în mansardă
te-aud te simt te recunosc
ridicând praful de pe mobile
câte cearceafuri alb-gri în ferestre
gândurile mele devenite corăbii
tu, sextantul meu

traversarea

se uită la ceas
doar o obișnuință
nu vede niciodată cadranul
mai am timp de-o viață-ntreagă de-o iubire și un pic
doar să m-apuc acum
înainte să traversez strada
mai am timp să mor de două ori
o dată înainte o dată după
cât să iau totul de la 0 și să-l aduc tot acolo
pe trotuarul celălalt e umbră
în jumătatea de est a vieții copacii se joacă și-i pun piedică soarelui
ce-ar fi să cadă-n nas?
las' să nu cadă
cum să-i întinzi mâna soarelui să se ridice?
se gândi
și se uită iar, mecanic,
la ceas
trebuie să m-apuc acum

toamnă de bruch

plânge-mi toamnă
cu suspine dă tot ce poți
încovoaie-te sub braț
lasă că nu mai plouă de mult
pe strada asta e ceva rost de tristeți
vândute la gram doze zilnice
autoinjectabile
lângă un copac
o vioară le cântă bruch frunzelor
concert de desfăcut venele
și ele cad tăcute promițând în gând
să se-ntoarcă
lasă toamnă că e una din zilele acelea
în care
te simți mai bună
doar pentru ca poți plânge dar nu ești
nici bruch nu mai e
ruginita mea dragă presărată alandala
stai și odihnește-te aici sub subțioară

se cântă tragic se moare și fără tine
fără mine
se încalcă promisiuni și fără frunze
uitucele naibii
iete oamenii
cum strică ei atmosfera deschizând umbrele
halal să vă fie

tueu

acoperindu-ți ochii cu mâinile
irișii tăi rătăcind
prin linia vieții mele
scurtă orbecăită călătorie
blestemul Vineri al marginilor încă neatinse
tueu al necunoașterii
urmă

un cuvânt ca o tăcere

eu nu mai am nimicuri de zis
nimicul meu e iubirea
pe care nu mai pot s-o zic
e de nezis
fraților surorilor străinilor dragii mei
ascultați la mine
ceva de speriat e de nezis iubirea asta
nici un cuvânt nu mai vrea să spună nimicul
fug toate ca de dracu'
când s-a văzut în oglindă
nici acesta
dragilor indiferenților carne din carnea mea
auziți aici
nimicul, care-va-să-zică,
nu mai are nevoie de nimeni
pentru a fi tăcut cum se cuvine
de ce să tot amețim
nimicurile astea
să tot încercăm să le zicem
când un cuvânt ca o tăcere
e tot ce ne iese

un fel de

mi se-nchid ochii nu de somn asta încă ar fi
bine aș trage două-trei sforăituri și ziua ar trece
liniștită cu dopuri cauciucate în urechi
așa
stau de veghe între lanuri de secară de grâu
de paie care ies
pur și simplu
din pereții de chirpici
alb văruiți
mi-au spus mie niște oameni
că dacă îți reduci universul la un punct
și nu-l pierzi din ochi suficient de mult timp
ca să uiți și cum te cheamă
poți levita
cică e și ăsta un fel de zbor

radu herjeu

unii, alții

o dimineață cât o nouă mirare
o sprânceană lipită de geam
oamenii merg tot pe trotuare
unii lângă alții
unii pe lângă alții
unii, alții

unșpe

nu mai știu cum să te mai îmbrac
scrântesc degetele la fiecare nasture
crucificat pe stânga

sângerânde dezgolite
glezne ale unui mers cu lumea răsucită
privirile noastre nu se mai recunosc

vinerile dau din aripi speriate
praful de fluturi a colbuit cuminte
golul dintre noi

rătăcit eu sunt tu

ar fi timpul ca dorul meu de tine
să intre în remisie

vânătoare de îngeri

se trage cu pușca în noapte
căderi tăceri și hăituiri spaime
agățați de colțurile labirintului îngerii se deșiră
firul alb vorbește limba Minotaurului
ariadnele se-ascund îngrozite
strigând
isterice
cad stele din cer nălucile își pierd aripile
oamenii își croșetează pulovere din ele
pufoase moi să tot adormi
mai puțin zbor mai mult vis
fiecare își ia îngerul deșirat acasă
îngerul personal
să-mbrace toată familia mobilele cățelul
să se laude la prieteni cu rezerva lui de scame albe
agățate de tălpi

și vânătoarea de îngeri poate reîncepe

zi de floarea soarelui

azi ofertă limitată e zi de floarea soarelui
ziua în care fiecare are voie să simtă
că trăiește în van
ziua concursului de scuipat semințe peste toate pășunile mov din lume
curaj, să umplem lumea de gânduri sparte între dinți
o zi doar pentru minunat
se joacă gratis la ruletă
învârtiți roata
și dați din cap
cu-nțelegere
spre cer

să spui morții noapte bună

-neterminată-

măi moarte, stai așa
pe vine
și-aranjează-ți faldurile
să-ți spun eu cum stă treaba
văd că ți-ai luat-o-n cap
și te dai mare
te lauzi pe la toți că azi treci pe la mine
ca și când ai avea cine știe ce merit în asta

du-te fă de te culcă
și lasă-mă în durerea mea
în durerile mele
în durerile noastre
nu-ți mai băga tu nasul
să mă scuzi că nu te conduc la ușă

plânge moartea că e moartă
și că n-are încotro

radu herjeu

Cuprins

prefață - Poezie și „anti-poezie" - Octavian Paler 5
***
preistorie 7
a, repetent la a 9
abandonic 10
acel precis moment 11
atâția copii se sinucid în oamenii mari 12
am infestat lumea 14
autist 15
azil în cer 16
bumbăceală de îngeri 17
binecuvântați fie vorbitorii aceștia 18
ce să fac eu, fraților, c-o minune? 20
cenușa se-ntoarce în țărână 21
colind cu spice 22
copacul nopților mele 23
dacă vreau eu, e vineri 24
dzeu locuiește ilegal în mine 26
degetul pe gât 28

dulceață de spini	29
epidemie de garduri	30
fluturele	32
hai acasă	33
înghesuială mare	34
întrecere sau nimic despre neoane	35
în orașul în care nu...	36
mare atenție la mine	37
mare e grădina domnului	38
marea cuvânt	39
'neața viață	40
ningem	42
ninge iarăși fără tine	43
nisip între dinți	44
ospiciile sunt pline ochi	45
pauza naturală de plâns	46
preacurioșii	48
rapt	49
război cu pepeni și moarte	50
să nu ne scape	52
se duce veșnicia și nu mai vine înapoi	53

scrisoare desculță către dzeu 54
te gândesc 56
traversarea 57
toamnă de bruch 58
tueu 60
un cuvânt ca o tăcere 61
un fel de 62
unii, alții 63
unșpe 64
vânătoare de îngeri 65
zi de floarea soarelui 66
să spui morții noapte bună 67

Tiparul executat la CORMINA IMPEX